

подѣлбата на земята между сѣмействата на рода.

Стареитѣ се призовавали на „вѣче“ най-напрѣдъ чрѣзъ *викачи*, послѣ — чрѣзъ рогове, а най-послѣ, чрѣзъ клепалата и камбанитѣ.

Слѣдъ врѣме сѣмействата почнали да се каратъ на често, та стареитѣ били принудени да се събиратъ на събрание всѣка седмица, което имъ прѣчило на работата. Тия чести събрания имъ омръзнали, та рѣшили да си избератъ единъ общъ главатаръ, който да ги вика на съвѣтъ само за голѣмъ споръ, а малкитѣ да рѣшава самъ. На този главатаръ дали името „князь“.

Първитѣ князе никакъ не приличали на сегашнитѣ: тѣ били длѣжни да вършатъ това, което народътъ и стареитѣ искали. Ако нѣкой ви роглавъ князь искалъ да управлява по своя воля, тѣ го изпѣждали и си избирали новъ. Така старитѣ славяни изпѣдили двама свои князе: единиятъ, защото не пазилъ сиромаситѣ отъ богатитѣ, а другиятъ, защото събиралъ тежки данъци да живѣе разкошенъ животъ.

Но послѣ се явили хитри князе, които измамили народа да не избира вече старей, а да остане да го управляватъ тѣ. Народътъ тогава станалъ като стадо и билъ длѣженъ само да робува и данакъ да плаща, а князетѣ му да заповѣдватъ и да живѣятъ въ веселби на чужди грѣбъ.

Въ наше врѣме народитѣ отново се събудиха и почнаха да искатъ назадъ правата си отъ князетѣ. На нѣкои мѣста сѣ ги вече отървали съвсѣмъ, а на други — наполовина спечелени. Но близко е врѣмето, когато всички народи ще си спечелатъ правата за управление, както сѣ ги имали славянитѣ съ своитѣ стари „вечета“.

